

N:o 129.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 10 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren den 10 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af Kungl.
Maj:ts proposition angående förhöjning af fonden för
fiskerinäringens befrämjande.*

(Statsutskottets utlåtande n:o 90.)

Till Konungen.

I en till Riksdagen aflåten proposition (n:o 143) har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande af bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver jordbruksärenden den 27 nästlidne mars, föreslagit Riksdagen att

dels bemyndiga riksgäldskontoret att för hvart och ett af åren 1908 —1912 på rekvisition af Eders Kungl. Maj:t till fonden för fiskerinäringens befrämjande, i mån af behof, öfverlämna medel till så stort belopp, som finnes erforderligt för att tillsammans med till fonden inflytande annuiteter å utlämnade lån och andra fonden tillhöriga medel ej mindre bestrida den i nästa punkt ömförmälda ränteutgift än äfven tillgodose ett årligt lånebehof af 750,000 kronor;

dels besluta, att riksgäldskontoret skulle af fonden erhålla godtgörelse för den ränteutgift, som genom medels öfverlämnande till fonden för riksgäldskontoret förorsakades;

dels ock besluta, att för lån, som efter ingången af år 1908, från fonden beviljades, räntan skulle utgå efter 3,6 procent, samt att i öfrigt nuvarande villkor för lån från fonden fortfarande skulle gälla.

I sammanhang härmed har Riksdagen till behandling förehaft två i ämnet väckta motioner, i hvilka sammanstämmande föreslagits, att Riks-

dagen måtte bifalla Eders Kungl. Maj:ts förenämnda proposition med den ändring, att bemyndigandet för riksgäldskontoret att till fonden för fiskerinäringens befrämjande utlämna medel för att bestrida ränteutgift och tillgodose ett årligt lånebehof af 750,000 kronor måtte afse hvart och ett af åren 1907—1911.

Till stöd för detta förslag hafva motionärerna anført att sättet för fiskets bedrifvande inom vårt land under de senaste åren högst betydligt utvecklats, nya fångsmetoder, hvilka kräfva nya, förbättrade redskap, tillkommit, och nya fångstplatser uppsökts, i följd hvaraf man måst nedlägga större kapital än hittills vid fiskets bedrifvande. Glädjande nog hade det äfven visat sig, att de sålunda gjorda offren blifvit fruktbärande, och vår fiskerinäring syntes nu gå en ljus och vacker framtid till mötes till båtnad ej allenast för dem, hvilka direkt sysslade med denna näring, utan indirekt äfven för hela vårt land.

Under bemödandena att höja fiskerinäringen hade särskildt fiskerifonden visat sig ha en stor och viktig uppgift att fylla genom de lån man från densamma kunnat erhålla.

Emellertid hade fonden härvid så starkt anlitats, att under de senaste åren det icke varit möjligt att tillmötesgå alla de kraf, som blifvit ställda på densamma, utan hade en hel del ansökningar om låns beviljande måst afslås i brist på nödiga medel. Sålunda hade exempelvis under år 1906 till Göteborgs- och Bohus läns landstings förvaltningsutskott inkommit låneansökningar, representerande ett sammanlagdt belopp af omkring 900,000 kronor, men hade man i brist på medel tyvärr icke kunnat bevilja lån till högre sammanlagdt belopp än cirka 300,000 kronor.

Till innevarande år hade i samma län ansökningar om fiskerilån inkommit, lydande på en summa af omkring 1,100,000 kronor. Anledningen till detta stora lånebehof bland Bohusläns fiskare var den, att nästan alla de båtar, hvilka användts vid sillfisket, visat sig vara för små för de moderna metoder, hvilka nu kommit i bruk, och i stället måste nya och större båtar anskaffas. Dessutom hade det visat sig fördelaktigt, för att icke säga nödvändigt, att i de nya båtarna insätta motorer — hvilket allt kostade afsevärda belopp.

En dylik fullt bruklig sillförarebåt droge en kostnad af omkring 10,000 kronor, och hade cirka 40 stycken nya vadar med båtar beställts för det kommande sillfisket. Äfven vadarna voro ganska dyrbara. En dylik vad med vadbåt och förebat kostade omkring 16 à 18,000 kronor.

I förhoppning om att erhålla lån ur fiskerinäringsfonden hade dessa beställningar redan skett, på det man skulle kunna ha allting färdigt och

klart till nästa sillfiskesäsong. Då emellertid Eders Kungl. Maj:t nu icke föreslagit något belopp af den begärda höjningen af fiskerifonden att utgå för innevarande år, komme säkerligen detsamma att inträffa i år, som hände i fjol, då betydligt öfver hälften af låneansökningarna måste afslås i brist på medel.

Man kunde förstå det bryderi och de bekymmer den fiskeriidkande befolkningen härigenom skulle råka ut för. En stor del af de gjorda beställningarna måste naturligtvis inhiberas, men som detta tydligen icke låte sig arrangeras utan ekonomiskt vederlag, skulle för fiskarena ytterligare stora kostnader och penningutgifter tillkomma. Där sådan inhibering ej låte sig utföras, kunde ännu svårare förvecklingar förekomma.

Eders Kungl. Maj:ts förslag hade öfverallt bland fiskerinäringens idkare hälsats med känslor af glädje och tillfredsställelse. Man hade endast hoppats, att fonden äfven för år 1907 skulle kunna sättas i tillfälle att i vidsträcktare mån fylla sin viktiga uppgift, så att den icke äfven under detta år skulle visa sig otillräcklig för det stegrade behovet. Detta så mycket mera som just under detta år det svenska sillfisket såväl hemma vid våra egna kuster som i sjöterritoriet vid Island vore i särskildt behof af stöd på grund af att så godt som hela fiskeflottan i hvad den användes för sillfiske vore under omdaning.

I afvaktan på Riksdagens beslut i denna fråga hade Göteborgs- och Bohus läns landsting i år ännu icke ansett sig kunna eller böra verkställa någon fördelning af de lånemedel, som stå till dess disposition.

Mot Eders Kungl. Maj:ts ifrågavarande förslag har Riksdagen icke haft annat att erinra än att Riksdagen, i likhet med motionärerna, ansett, att femårsperioden, under hvilken det angifna lånebeloppet årligen skall vara att tillgå, bör bestämmas till åren 1907—1911 i stället för af Eders Kungl. Maj:t föreslagna åren 1908—1912, eller med andra ord, att det ökade lånebehovet skall redan under innevarande år kunna tillgodoses. De skäl, motionärerna för denna åsikt framlagt, synas Riksdagen vara afgörande.

I likhet med Eders Kungl. Maj:t anser Riksdagen, att räntan å samtliga lån, som efter ingången af år 1908 beviljas från fonden, bör utgå efter 3,6 procent. Samma räntefot synes äfven böra bestämmas för de lån, som utgå från nu ifrågavarande, för 1907 års lånebehof afsedda 750,000 kronor. Vid det förhållande att räntan å lånen från det för fondens höjande för år 1907 redan anvisade anslag å 250,000 kronor är bestämd till 3 procent, uppkommer visserligen den olägenhet, att lån, som

under innevarande år utlämnas från fonden, komma att löpa med olika ränta. Men denna olägenhet synes icke böra vara afskräckande, då lånen i regeln torde beviljas i den mån ansökningarna om dem inkommit och lån från nu ifrågavarande medel ej böra utgifvas, förr än det förut för ändamålet beviljade anslag blifvit anlitadt.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt har Riksdagen dels bemyndigat riksgäldskontoret att för hvart och ett af åren 1907—1911 på rekvision af Eders Kungl. Maj:t till fonden för fiskerinäringens befrämjande, i mån af behof, öfverlämna medel till så stort belopp, som finnes erforderligt för att tillsammans med till fonden inflytande annuiteter å utlämnade lån och andra fonden tillhöriga medel, med undantag för år 1907 af redan beviljad statsanslag, ej mindre bestrida den i nästa punkt omnämnda ränteutgift än äfven tillgodose ett årligt lånebehof af 750,000 kronor;

dels beslutat, att riksgäldskontoret skall af fonden erhålla godtgörelse för den ränteutgift, som genom medels öfverlämnande till fonden för riksgäldskontoret förorsakas;

dels ock beslutat, att för lån, som från förenämnda, för år 1907 afsedda 750,000 kronor utlämnas, och för samtliga de lån, som efter ingången af år 1908 från fonden beviljas, räntan skall utgå efter 3,6 procent, samt att i öfrigt nuvarande villkor för lån från fonden fortfarande skola gälla.

Stockholm den 10 maj 1907.

Med undersätlig vörtnad.
